

ועוד יש להקשות: **בתר** אחר **המותו**, **ליתני** יש לשנות את ערות **כלתו**, שהעונש עליה הוא סקילה, ולא לשנותה אחרונה, היות **דבתר** אחר מיתת **שריפה** — מיתת סקילה היא בדרגה **החמורה** אחרי **שריפה**!

ומדוע שנה התנא את כלתו, שהיא בסקילה, רק בסוף הרשימה, לאחר שאר העריות, שאינן אלא חייבי כריתות, ואין בהן כלל מיתת בית דין?!

ולכן, חוזרת הגמרא, ומביאה הסבר אחר להקדמת בתו:

אלא, ערות **בתו**, כיון שאינה כתובה במפורש בתורה, אלא **דאתיא מדרשא**, מדרשת הכתובים היא נלמדת — **חביבא ליה**, חביבה היא לתנא לשנותה, ולכן הקדימה לפני כל העריות.

ומקשה הגמרא על העדיפות של ערות בתו, א-ג ועל מה שאמרנו שהיות והיא נלמדת מדרשה, חביב לו לתנא להזכירה תחילה:

והרי **כולהו עריות**, הפטור שלהן מיבום, **נמי — מדרשא אתו**!

וכי תימא לתרץ, שהתנא לפי הסדר של **חומרי חומרי עונשי עריות נקט**,

ובשיטת **רבי שמעון היא**, **דאמר** מיתת **שריפה**, היא המיתה **החמורה** ביותר מתוך ארבע מיתות בית דין.

ולכן התחיל התנא בבתו, שהעונש עליה הוא החמור ביותר, מיתת שריפה. והמשיך ונקט את קרובות הבת, ואת חמותו ואם חמותו, שכולן עונשן בשריפה.

אי אפשר לתרץ כך. כי:

אי חבי, שהתנא נוקט לפי סדר חומרת העונש, והוא הולך בשיטת רבי שמעון שמיתת שריפה היא החמורה ביותר, תיקשי:

ליתני ערות **המותו ברישא**, לפני בתו, היות **דעיקר דין מיתת שריפה — בחמותו כתיבא**!

שהמקור לדין שריפה בבתו, נלמד לקמן בגזירה שוה מחמותו, שבה נאמר במפורש דין שריפה.

וכיון שחמותו היא המקור לדין שריפה, יש להקדימה לפני בתו.

של צרתה, שאותו יש ללמוד מדין אחות אשה, שפוטרת צרתה אפילו מן החליצה.

אך יש שתירצו, כי דברי רבא, שיש לנו לדעת מסברא שאין עשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת, הן רק סברא לאסור יבום, אך אינם מקור לפטור מחליצה. ונמצא שערוה עצמה צריכה לימוד מאחות אשה, כדי להפטר מן החליצה, וזה ביאור הגמרא, שאת כל העריות יש ללמוד מאחות אשה.

[ועיין בהגהות על הריטב"א, שהאריך

ילפינן", שהכונה היא לכל העריות, שנלמד פטורן מהיבום ומהחליצה מדין אחות אשה, וכפי שיבואר [בדף ג ב].

והקשה עליו הריטב"א, הרי לקמן [ח א] אמר רבא, שעריות פטורות מן היבום מסברא, היות שאין עשה של יבום דוחה לא תעשה של ערוה כיון שיש בו כרת, ואין צורך ללמוד זאת מאחות אשה.

ולכן מבאר הריטב"א, שאין כונת הגמרא לפטור של ערוה עצמה מן היבום, אלא לפטור